

tager Pengene. Den udvander Samfundet økonomisk set mere og mere, og efterhaanden nærmer vi os med betænkelige Skridt det Tidspunkt, da Statsmaskineriet lever paa en højt spændt finansiell Situation, en overmaade højt spændt finansiell Situation, en langt, langt over dette Lands Evne spændt finansiell Situation; og samtidig brister Indkomsterne — paa samme Tid begge Dele!

Derfor ønsker jeg et andet Regeringssystem, et Regeringssystem, der er Udtryk for Hensynet til de mellemste Lag i Samfundet, der bygger paa Fremdriftssansen, Fremdriftsarbejdet i Folket og giver dem Plads, som vil tage Initiativet, et Regeringssystem, som lægger Vægt paa at støtte dem, der er Opdrift i, og regulerer Forholdene for dem, der kun tænker paa at udsprede Samfundets Goder til Understøttelse, til Underhold o. s. v. Jeg ønsker et nyt Regeringssystem ogsaa af Hensyn til alle de nationale Opgaver, der ligger for, og jeg haaber derfor paa, at den Valgdag, der kommer, maa skaffe Betingelserne herfor i Form af et Flertal.

Men jeg haaber samtidig, at Politikerne indenfor de Partier, der udgør dette Flertal, maa kunne forstaa, at det ikke er Tider til at splitte os ad, til at Forfængelighedshensyn at søge at tage Førerskabet, at knægte Dele af Oppositionen eller paa anden Maade skabe Uro; men det maa være Opgaven med Overlegenhed, med en Overlegenhed, der svarer til den enkeltes Stilling indenfor Oppositionen, at tage vide Hensyn, saaledes at det er muligt at føre Oppositionen samlet fremad.

Lloyd George har i England været en god Foregangsmand for hele dette System, naar han sagde, at Fortiden gemmer vi, Fortiden holder vi os fra, Nutiden har nok i sit eget, Fremtiden maaske mere, end den kan overkomme. Lloyd George er maaske lige saa stor en Politiker som nogen dansk, maaske en Kende større — jeg skal ikke krænke nogen ved nogen Sammenligning. Men han er i alt Fald aabenbart ikke i Besiddelse af det, der synes at være Visdom, politisk set, i Danmark i visse Kredse, nemlig det at være Klæber, at ville have en bestemt Overensstemmelse imellem, hvad der skete i 1885, og hvad der sker i 1919, og forlange, at naar man har været Venstremand en Gang, maa man da endelig blive ved at være Venstremand, og naar man en Gang har været Højremand, maa man da endelig blive ved at være Højremand,

kort sagt, holde Liv i alt det gamle Skrammel, som har staaet Partierne imellem for Aartier tilbage, ogsaa paa et Tidspunkt, hvor alle de paagældende Partiers egne Tilhængere bogstavelig kæmper for Livet for at opretholde den Samfundstilstand, som de hver for sig sætter Pris paa, og som angribes i dette Øjeblik i Danmark og Verden over af den nye Politik, der er skabt gennem Socialradikalismen og den Vækst, denne har faaet gennem Krigen.

Lloyd George er aabenbart efter de danske Husflidspolitikeres Mening ikke nogen stor Mand, for han regner med sin egen Tid og tænker paa Fremtiden, men jeg tror alligevel, at den danske Husflidspolitiker en Gang imellem i en ledig Stund skulde kige lidt over paa England og erindre to Sætninger af sikkeret en af de største Politikere, Verden har set, nemlig denne: „Det er Fremtiden, det kommer an paa, ikke Fortiden“, og dernæst denne Sætning, som burde lyde ud til den danske Landbostand og til hele den næringsdrivende Borgerstand i Danmark: „Faren for Udviklingen ligger ikke i, at de Socialradikale har saa mange Stemmer, men Faren for Udviklingen ligger deri, at Middelstandens Folk ikke har den fornødne politiske Agtpaagivenhed; de er vanskelige at drive til Stemmebordene, og hvis dette ikke forandres, saa betyder det, at Kaarene for den Politik, der skal føres for dem, bliver daarlige, og de andre Partier sejrer derigennem.“ Jeg fører disse Ord videre ud, og jeg vil udtale Ønsket om, at den kommende Valgdag og de kommende Tider maa vise, at disse Ord fra engelsk Side ikke passer paa Forholdene i Danmark.

Formanden: Folketingsmanden for Odense Amts 6te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Gunnar Fog-Petersen: Det sidste Afsnit af det ærede Medlems Tale, de storpolitiske Afsnit, skal jeg ikke nærmere mig. Jeg fristes til at sige med Psalmisten „Min Sans sig ej saa højt tør sno“. Men jeg lagde Mærke til det første Afsnit af det ærede Medlems Tale og fulgte det med Interesse. Jeg forstod da paa det ærede Medlem, at han og hans Parti er de eneste sande Venner af Landbruget, de eneste sande og virkelige Venner af Industrien, de eneste, der virkelig tager sig af og interesserer sig for Haandværket, de eneste, der virkelig vil gøre noget for d